

Adam Salander

ja

kuoleman viini

Melian Vettenterä

Adam Salander

ja

kuoleman viini

Adam Salnder

ja

kuoleman viini

Melian Vettenterä

© 2017 Melian Vettenterä

Taitto: Minttu Vettenterä

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 9789515689221

Alkupuhe

Toivon, että nautit tarinasta ja, että se on kiinnostava. Itse minä olin koukussa kirjoitaessani tätä tarinaa. Haaveilen tekeväni kirjasarjan tästä ja toivoisin, että pitäisit tarinasta, mutta enhän voi toki käskää ketään pitämään mistään. Eli, jos et pidä, niin ei se mitään.

Itse loin suurimman osan tätä kirjaa, kun olin äitini, sisareni ja äidin ystävän kanssa Lapissa. Sillä matkalla kävimme katsomassa myös Norjaa.

Itse aluksi ajattelin, että ei tästä tule mitään ja, ettei tämä ketään kiinnosta, mutta sitten parhaat ystäväni lukivat sen. Se, että he pitivät tarinasta, antoi minulle rohkeutta tehdä tästä kirjan.

Olen itse neljätoista-vuotias tyttö, jonka luovuus kulkee rajanaan vain ja ainoastaan.... no minä itse. Olen ja tulen aina olemaan se erilainen tyttö, joka ei ole syntynyt samanlaiseen muottiin kuin muut.

Adamin tarinan kehitin erästä henkilöstä. Itse olen aina halunnut kertoa, että pidän hänestä. En ole vain uskaltanut. Ehkä joskus sanon sen hänelle ja, kun sanon sen, pelkään mitä tulee vastaan.

Itse olen nähnyt hänessä jotain erillaista. Hän on komea ja taitava. Siitä siis keksin Adam Salanderin, opettajan. Adam on erilainen mies, joka näkee asioita, joita muut eivät näe.

Ehkä joskus hän saa parin, mutta nyt hän on yksin. Hän on opettaja, joka haaveilee olevansa salapoliisi.

Jos sinä kuvailisit häntä, siis jos näkisit hänet, sanoisit pitkä, ruskea tukka, ruskeat silmät ja laiha. Minä en sanoisi niin. Minä sanoisin hänestä, että nenä on kuin hiekkadyyni, mutta silti valpas, silmät olivat nähneet paljon, mutta vielä ne antavat kokea elämää, huulet olivat ohuet, mutta olisivat voineet sanoa tuhat sanaa sanomatta, leuassa oli jotain historiallista, kulmakarvat kertoivat tarinaa, tukka oli kuin puun oksat, silti pehmeät kuin untuva, kroppa oli kuin kallio ja hartiat kuin vesiputoukset.

Eli näin minä kuvailisin Adamia, mutta nyt annan sinun hyvä lukija syventyä tarinaani. Nauti, sillä seuraavaksi sinua odottaa unelma.

Omistan tämän tarinan sille,

joka on oikeasti

se arvoinen

Punaviini

Hänen kuivat huulensa koskettivat lasia. Lasissa oli hyvin kallista punaviiniä ja se oli kuoleman hinta. Hänen kirkaat vihreät silmänsä saivat vain hetken nauttia ikkunasta tulvivasta auringonvalosta ja sillä hetkellä hän sanoi yhden sanan.

- Lucy, se sana tuli niin äänettömänä, että jos ääni olisi ollut yhtään sen hiljaisempi, kukaan ei olisi kuullut. Sitten lasi tippui hänen kädestään ja se särkyi tuhansiksi siruiksi. Hän kaatui ja nukahti. Uni, johon hän nukahti, oli ikuinen uni, kuoleman uni.

Sirut

On sateinen aamu Ranskassa, miltein samanlainen kuin kotona Lontoossa. Minä tulin Pariisiin auttamaan siskoani Lisbethiä. Hän on menossa naimisiin jonkun Louisin kanssa, ja siskoni vaati, että autan heitä häidenjärjestelyssä.

- Turhaa, jos minulta kysytään, mumisen huoneessa, jonka siskoni antoi käyttööni häiden suunnittelun ajaksi. En ole tavannut Louisia vielä, mutta minulle on aivan se ja sama kuka hän on.

En tule oikein toimeen perheeni kanssa. Minulla on äiti, isovelji ja -sisko - Lisbeth siis. Isäni kuoli kuulemma alkoholiin, mutta ei siinä ole mitään erikoista. Ihmisiä kuolee siihen jatkuvasti.

Minä rakastan mysteerejä ja haluaisin olla uuden ajan ***Sherlock Holmes***, mutta tosiasissa olen ihan vain peruskoulun kemianopettaja.

- Tule Adam, huutaa Lisbeth alakerrasta. Me olemme

menossa tapaamaan Louisia, enkä voisi olla yhtään vähempää innoissani asiasta. Otan takkini, huivini ja salkkuni ja teen lähtöä, vaikka ei hirveästi kiinosta kuka hän on tai on olematta. Uskon, että ensivaikutelma kertoo hänestä kaiken oleellisen. Otan vielä hanskat ja kävelen miltein laahustaen alakertaan, missä Lisbeth seisoo odottavan näköisenä.

- Adam? Lisbeth kysyy.

- Niin, vastaan, vaikka Lisbethin ilmeestä osaan päätellä, mitä hän aikoo sanoa.

- Voisitko olla sanomatta hänen kaikista virheistään, Lisbeth kysyy hiukan anelevalla äänellä. Huokaisen mahdollisimman äänekkäästi ja syvään, mutta lupaan yrittää parhaani olla kohtelias. Lähdemme ulos ja Lisbeth lukitsee oven.

Nousen autoon pelkääjän paikalle ja Lisbeth ratin taakse. Ranska on minusta kummallinen maa, koska ihmiset ajavat oikeanpuoleista liikennettä. Ulkona sataa ja keli on miltein samanlainen kuin kotona Englannissa. Matkalla katselen ikkunasta huokaisten syvään.

Unelmoin vieläkin salapoliisin ammatista. Olisihan kiva ratkaista mysteereitä, edes yrittää ratkaista, mutta sellai-

A black and white photograph of a wine glass tilted on a wooden surface. The glass is partially filled with red wine, and a significant amount of wine has spilled out onto the wood, creating a large, dark stain. The glass is positioned diagonally across the frame, with the stem pointing towards the top left and the bowl towards the bottom right. The wood grain is clearly visible, and the lighting creates highlights on the glass and the spill.

"Hyvästi herra Salander".

Tämä tarina yllätti lukijansa, se jopa yllätti minutkin.

Siinä on romantiikkaa, mysteerejä ja kuolemaa.

Tämä tarina haluaa lukijan.

Tämä ei ole tavanomainen tarina miehestä, joka ryhtyy salapoliisiksi, vaan tämä on tarina siitä kuinka tuntee tai olla tuntematta.

Hyvä lukija, saanko esitellä Adam Salanderin, miehen, joka toteutti unelmansa

9 789515 689221